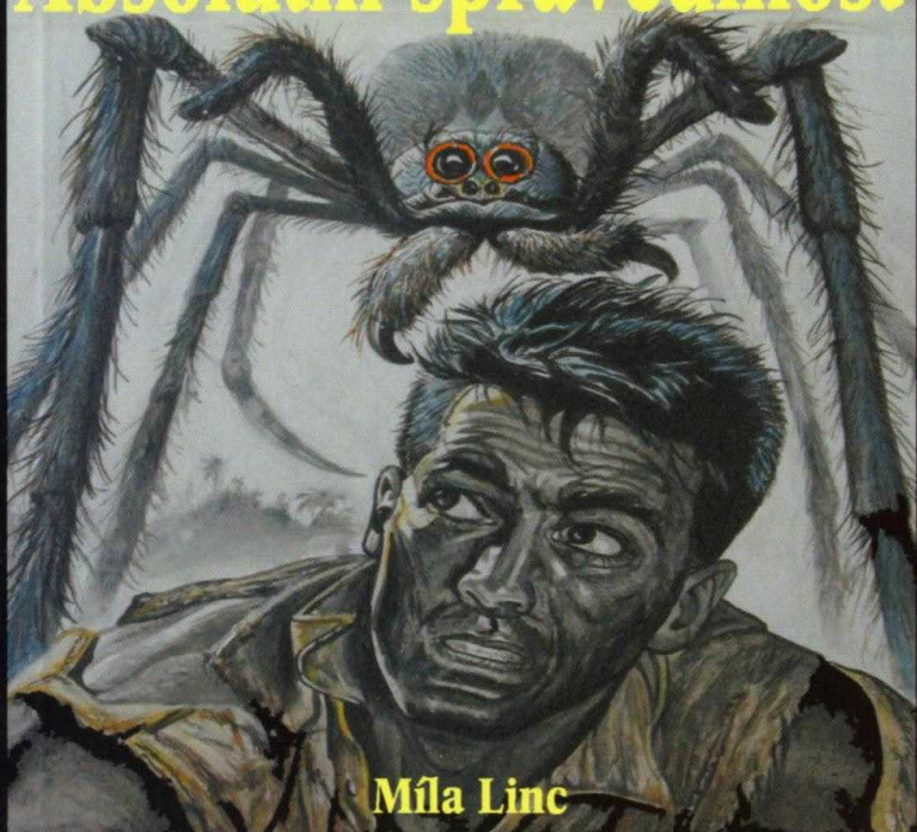

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Absolutní spravedlnost

Míla Linc

Míla Linc

Absolutní spravedlnost

obálka M. Fibiger
redakce Charlotte Jilmová
vydání první
Praha 2010

Míla Linc

Mark
STONE

ABSOLUTNÍ SPRAVEDLNOST

© Míla Linc, 2010

© cover Milan Fibiger, 2010

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

1. kapitola

Z tohotohle průšvihů se asi jen tak nevyhrabeme, pomyslel si Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami. Kdybych se alespoň mohl bránit, kdybych mohl udělat cokoliv... ale nic. Konec.

Takovouhle beznaděj u tebe neznám, Marku, ozval se mu v hlavě Rayův hlas. Ještě není všechno ztraceno.

Ray byl android, se kterým Mark zažil už mnohá dobrodružství. Za tu dobu se mezi nimi vyvinulo silné pouto přátelství, přestože by k tomu nikdy dojít nemělo. Jenže Ray byl zvláštní android – a taky jeden z mála, který byl vybaven psychickým zesilovačem a dokázal tak telepaticky komunikovat s Markem. Jako právě teď.

Dokud je naděje, tak se nevzdávám, ale co je moc, to je moc, odpověděl Stone. Drží mě v šachu. Co v šachu, tohle je přímo šach mat prvním tahem!

Nikdy jsi moc nehrál šachy, že? Prvním tahem to nejde...

A ani si je už nikdy nezahraji.

Pozor, už jdou!

Masivní dřevěné dveře se otevřely a v nich stanul po zuby ozbrojený voják v černé uniformě. Skrze černá skla brýlí mu nebylo vůbec vidět do tváře – a Mark Stone věděl, že v žádném případě netouží do očí toho muže pohlédnout.

„Stone, vstupte!“ štěkl.

Mark se zvedl, zachřestily těžké železné okovy a v doprovodu dvou chlápků, kteří po celou dobu seděli vedle něj, vstoupil do dveří, kde jej čekala budoucnost. Nebo spíš nečekala.

Hned za ním se dveře s třísknutím zavřely. Přestože na Zemi už dávno všude používali moderní techniku, tady, v budově nejvyššího soudu, lpěli na tradicích. Dřevěné dveře, dřevěné lavice i dlouhé taláry soudců a bílé paruky... archaický obraz, který by Marka Stonea možná i pobavil. Ovšem ne v téhle situaci.

Usedl na lavici obžalovaných. Neodvažoval se ohlédnout – spatřil by tváře lidí, kteří mu byli blízcí – nejvěrnější přítel Ray, nejvěrnější milenka Elsa Swensonová, nejvěrnější sekretářka Peggy a další a další. Spatřil by v jejich očích strach o svou budoucnost a také svůj ortel.

Pořád ještě chtěl věřit, že má nějakou naději.

Generál Khov seděl po jeho pravici. Rozhodl, že bude svého nejlepšího zaměstnance hájit. A skutečně soudní při vedl obratně a ohnivě, jako žádný jiný obhájce před ním. Jenže když Mark stočil pohled doleva, k porotě, veškerá naděje jej opustila.

„Soud Pozemská federace versus kapitán Mark Stone dospěl k závěru,“ ohlásil soudce vážným hlasem. „Prosím porotu, aby sdělila své stanovisko.“

Povstal menší mužík s pleší. Mark ho potkal poprvé před pár měsíci. Prokázal se mu tehdy průkazkou nejvyššího správního úřadu a prošmejdil SDPP milimetr po milimetru. A netajil se tím, že Marka nenávidí.

Prý si dělal zálusk na Elsu a chtěl se zbavit svého soupeře. Konečně se mu to povedlo... a nikdo nemohl nic namítnout, protože porota je přece vybírána náhodně. Je nestranná a jejím jediným cílem je zachovat právo.

Ten skřet se tam nedostal žádnou náhodou, poslal Rayovi několik svých pocitů. *Kdo ví, komu zaplatil a kolik. Škoda že už nebudu mít šanci to zjistit a dokázat to.*

Já to udělám.

Hlavně se do ničeho nenamoč, Rayi!

„Porota dospěla k jednomyslnému závěru,“ prohlásil plešatec a v jeho očích se jiskřilo nenávistí a zlomyslnou radostí. „Vinen ve všech bodech obžaloby.“

V soudní síni to zašumělo.

„To snad nemyslíte vážně?!“ zahřimal generál Khov a vstal, až židle zapraštěla. Byl to téměř dvoumetrový obr s holou hlavou, která se blýskala jako naleštěné zrcadlo. Po svých mongolských předcích zdědil tvar očí i prudkou povahu.

Ale co si Mark pamatoval, nikdy jej neviděl takhle rozruženého. A to už ho viděl zuřit mnohokrát.

„Generále, uklidněte se, nebo si na místo kapitána Stonea sednete vy za urážku soudu!“

„Omlouvám se, pane soudce, ale to je přece...“

„Generále!“

„Ano, pane,“ procedil mezi zuby.

Zatímco si ztěžka a neochotně sedal, soudce si ošklivým pohledem měřil Marka. I v jeho očích se blýskalo.

Musel sis za život opravdu udělat tolik nepřátel? Ptal se Ray starostlivě. Za ta léta se to nastřádalo a teď tě společně utlučou.

Dobrá rada, ale přišla pozdě. Zkusím vytváření nepřátel na nějakou dobu omezit.

„Kapitáne Stone, byl jste obžalován z několika těžkých porušení zákonů Pozemské federace. Ve své službě jste porušil několik závazných pravidel.

Při vaší poslední misi na planetě Thorax jste porušil zákon o nevměšování a zavinil smrt dvou agentů.“

Zfingovali to, zavrčel Ray. Vždyť to tak nebylo...

To nevysvětlíš, zkoušeli jsme to už mnohokrát.

„Zároveň jste obviněn z manipulace se záznamy, z úplatkářství a korupce, z klientelismu a napomáhání pirátům proti Vesmírné policii.“

Alespoň tohle mohli přiznat, že to obžaloba přepískla. Vždyť máme materiály, že na Merkuru skutečně došlo k závadě na odpalovacím zařízení, vztekal se Ray.

Nejspíš už ty záznamy zničili. Pořád ještě neznáš veškerou lidskou zášť a zlobu, příteli.

Vzápětí soudce stiskl tlačítko a nechal soudní počítač, aby rozhodl o vině či nevině. Při menších proviněních rozhodoval pouze počítač. V některých případech se soud skládal ze dvou částí: jeden hlas měli lidé a jeden hlas soudní počítač. To aby byla zajištěna absolutní spravedlnost.

Počítač zabzučel a soudce přečetl rozsudek: „Kapitáne Marku Stone, povstaňte. Za porušování zákona o nevměšování a předpisů Služby pro dohled nad primitivními planetami jste odsouzen na devět měsíců...“

To není tak zlé, Marku!

„... a za zabití agentů tajné policie a napomáhání pirátům při misi na planetu Thorax jste odsouzen na třináct let těžkého žaláře nepodmíněně.“

Tak tohle už zlé je.

„Trest v celkové výši třináct let a devět měsíců nastoupíte na vězeňské planetě Sardak v sektoru 27-B, tedy se zostřenou ostrahou. Proti tomuto rozsudku není odvolání.“

Ticho.

Tíživé ticho, které trvalo několik nekonečných vteřin. Pulzující nenávisť a smutek, který se vznášel nad Markovou hlavou, i zlé posměšky jeho nepřátel. Jenže co proti soudu? Vzpouru?

Konec.

Mark odešel se sklopenou hlavou. Nechtěl se dívat na ty, které už nikdy neuvidí. Protože třináct let na Sardaku – to byl trest smrti, svou krutostí se vyrovnávající středověké tortuře.

***

Generál Khov, stále ještě v uniformě, usedl v kanceláři do svého obrovského křesla a zapálil si doutník. Ruce se mu třáslы vztekem i beznadějí víc než obvykle. Párkrát zabafal, otevřel u stolu nejspodnější zásuvku a vytáhl poloprázdnou láhev whisky.

Chvilí přemýšlel, jestli má vytáhnout i skleničku, ale pak mávl rukou a několikrát si lokl.

„Peggy?“ zmačkl tlačítko interkomu.

„Ano, pane generále?“

„Dneska už v kanceláři nechci nikoho vidět. A zavolejte ženě, že přijdu pozdě nebo vůbec.“

„Generále?“

„A ještě jednu věc. Skočte do obchodu a kupte mi pár láhví kořalky. Na cenu nehleďte, ale ať to nejsou splašky.“

„Rozumím, pane generále.“

Khov se opřel a znovu si lokl. Jenže dlouholetý trénink mu nedovoloval, aby se zpil hned a upadl ve sladké zapomnění. To potrvá ještě několik dlouhých hodin, několik dlouhých hodin beznaděje a vzteku.

„I Peggy je z toho naměkko,“ zavrčel, když si uvědomil, jak měla jeho stará sekretářka smutný hlas. Jiný než obvykle.

Tahle stará suchá panna Marka tajně milovala a teď jí ho sebrali. A nejenom jí. Nám všem, pomyslel si Khov.

Dým z doutníku se valil místností a vplížil se do všech rohů. Větrák na stropě už svou práci vzdal – jako vždy v takových chvílích – a jen rozháněl kouř po místnosti.

Zaklepání na dveře.

„Hm?“ Peggy s kořalkou? To by to stihla rychle.

„Neruším, generále?“

„Rušíte, admirále, ale když už jste tady, tak pojďte dál. Whisky?“

„Ano, prosím.“

Admirál Neuman, velitel Vesmírné policie, se usadil do křesla naproti Khovovi. Přijal láhev a ani on se neobtěžoval se skleničkou.

Bylo to poprvé, co generál Khov viděl Neumana pít. Byl to vysoký hubený muž s lehce šedivějícími vlasy a přísnou tváří. I on měl na sobě vycházkovou uniformu.

„Taky u soudu?“

„Musel jsem být v zákulisí, generále, ale dali mi co proto.“

„Nerozumím.“

„Člověk by řekl, že když velí vesmírné policii a má nějaké zásluhy, může pro pravdu něco udělat. Vždyt oba víme, že to na Marka narafičili a přibarvili, co jen šlo. Ale nepustili mě skoro ke slovu. Jako by bych byl nějaký obyčejný vojáček, kterému mohou dát kartáček na zuby, aby s tím vyčistil hajzly zasrané od oficírů.“

Kromě toho, že Neuman nikdy nepil, ani nikdy nenadával.

„Omlouvám se za ty výrazy, generále,“ pokrčil po chvíli rameny, jakoby vycítil Khovovo udivení. „To ten soud...“

Znovu zaklepání na dveře.

Tentokrát už to byla skutečně Peggy. Admirál vstal a pomohl jí s těžkou taškou, kterou vlekla. „Generále, dneska budete mít asi dlouhou pracovní noc, že?“

„To ten soud,“ pokrčil Khov rameny. „Přidáte se?“

Admirál pokývl hlavou.

„Díky, Peggy,“ pokusil se Khov o úsměv. „A běžte domů, odpočíňte si. Dneska už to nemá cenu.“

„Pane generále...?“ začala nesměle, ale nakonec zmlkla a zavrtěla hlavou. „Dobře, pane generále. Kdybyste potřeboval, volejte. Budu na příjmu.“

„Díky, Peggy.“

Když odcházela, ještě dodal. „Díky za všechno.“

„Není zač, pane generále,“ otočila se a usmála se. „Hodně síly. I vám, pane admirále.“

Potom se dveře zabouchly a kancelář generála Khova začala opět plnit oblaka doutníkového kouře.

Rayi?

Kolem byla tma – hustá a neproniknutelná tma, na jakou může člověk narazit, jenom když je zasypaný v jeskyni nebo v dole.

Slyším tě, Marku.

Co se děje venku?

Jedni slaví a jiní truchlí. Pár lidí se v tom začalo štourat, protože i jim přišlo zvláštní, jak rychle a bez průtahů tě odsoudili, ale zdá se, že někdo má hodně veliký balík, protože několik zvědavců se přestalo zajímat a prý už si plánují dovolenou v nejluxusnějším hotelu na Zemi.

A co ty?

Mě zítřka ráno čeká přeprogramování a vyčištění.

Mark Stone si povzdechl. Takže na to doplatí i jeho přítel.

A budeš pak v pořádku? zeptal se. Odpověď sice znal už předem, ale naděje přeci umírá až poslední.

Budu. Ale nebudu to už já.

Hustá tma ho obklopovala a drtila. Těžko se mu dýchalo. Jenže s tím nemohl nic udělat. Mohl jen vzteky křičet a mlátit do stěn, jako to dělali jiní. Ale to nebyl Markův styl. Kdepak – on věděl, že zanedlouho s ním budou mlátit ještě víc, a proto si šetřil síly.

Sardak. Už samotné to jméno vyvolávalo strach. Vězeňská planeta, kam vypouštěli největší vyvrhele z celého vesmíru. Nejhlídanější místo na světě opředené nejfantastičtějšími legendami. Mark se neodvažoval ani pomyslet, co všechno z toho je pravda.

A už vůbec se neodvažoval přemýšlet o tom, koho všeho tam potká.

Poklidné alkoholové rozjímání dvou důstojníků přerušil až vpád třetí osoby. Generál Khov i admirál Neuman, oba již v lehce podroušeném stavu – k čemuž admirálovi stačilo pár skleniček a generálovi pár láhví – po chvíli láteření utichli, protože neměli šanci se nevídaného hosta zbavit.

Nakonec Khov ukázal na volné křeslo a sáhl do police pro skleni-

čku. „Dáte si také, slečno Swensonová?“ zeptal se nadurděně, ale už bez hněvu.

„Ráda. Ale vy byste měli přestat.“

„Pohřeb se musí zapít.“

„Ještě neumřel!“

Generál jenom něco zabručel, ale Neuman skleničku odložil. „Omlouváme se, slečno Swensonová. Samozřejmě máte pravdu. Něco bychom měli udělat, avšak jak moje, tak generálovy nápady dopadly na neúrodnou půdu a naše fantazie je v koncích. A to jsme si poradili s ledasjakým neřádstvem, ale tohle...“

„Jsem nejbohatší žena na zemi!“ řekla Elsa Swensonová důrazně. Nejbohatší a také jedna z nejkrásnějších. „Mám dost peněz na to, abych si mohla rozsudek koupit...“

„Nezkoušel bych to, slečno,“ zamručel generál.

„Proč?“

„Zavřeli by vás.“

„Ale když... to přece... zatraceně!“

Elsa zapadla zpátky do křesla a naráz vyprázdnila plnou skleničku. Hned si dolila další. „Vy jste se to už pokoušeli zjistit, že ano?“

Dvakrát přikývnutí.

„A co teď?“

Dvakrát pokrčení ramen. A další prázdná láhev.

***

Plukovník Parker znechuceně odhodil papíry s rozkazy. „Chci mluvit s admirálem Neumanem,“ řekl stroze.

„Admirál byl dočasně odvolán ze své funkce, plukovníku,“ odpověděl mu malý mužík s pleší, který se objevil před pár dny a od té doby ne a ne zmizet. „V současné době ho z pověření prezidentské kanceláře zastupuji já, dokud se nenajde nový kandidát.“

„To je absurdní.“

„Možná, ale vám nepřísluší o tom uvažovat, plukovníku.“

Skřet si sundal brýle a bílým kapesníkem si čistil skla. Usmíval se. Samolibě. Když znovu zvedl oči, střetl se s chladným pohledem plukovníka Parkera. Vydrželi se tak na sebe dívat několik dlouhých vteřin, než mužík uhnul.